

บทความวิชาการ

แนวทางการจัดการของเสียจากงานอีเวนต์เพื่อความยั่งยืนในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ

สุพรรณ ศรีธัมมา

หน่วยงาน/คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

อีเมล: Supanne.sr@northbkk.ac.th.

บทคัดย่อ

ภาคธุรกิจบริการเริ่มตระหนักดีถึงประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการริเริ่มด้านความยั่งยืนและการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ อาทิ ธุรกิจการจัดงานอีเวนต์ โรงแรม และธุรกิจบริการอื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมจากการจัดงานอีเวนต์และเกิดเป็นแนวทางการจัดการของเสียจากงานอีเวนต์อย่างยั่งยืนในอุตสาหกรรมบริการ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการจัดการของเสียสำหรับการจัดงานอีเวนต์อย่างยั่งยืน แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็นในการจัดงานซึ่งก่อให้เกิดของเสียที่มีการจัดการได้ยากตามมาเป็นจำนวนมาก 2) แนวทางการจัดการของเสียสำหรับการจัดงานอีเวนต์ในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการเพื่อให้เกิดความยั่งยืน นับว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่จะนำไปสู่กระบวนการ 3 Rs มาใช้ คือ ใช้ในสิ่งที่จำเป็นหรือลดการใช้ (Reduce) การนำกลับมาใช้ซ้ำ (Reuse) การนำไปแปรรูปใหม่และสามารถก่อให้เกิดมูลค่าได้ (Recycle) เพื่อทำให้เกิดเป็นบริบทสำคัญในแนวทางการจัดการของเสียจากงานอีเวนต์อย่างยั่งยืนในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการเพื่อการพัฒนาการจัดงานในการเพิ่มมูลค่าให้เกิดความยั่งยืนและมีเสถียรภาพต่อไป

ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษาโดยนำหลักเกณฑ์การจัดงานอย่างยั่งยืน 8 ประการ คือ 1) การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากการจัดงาน 2) เพื่อลดการใช้น้ำ พลังงาน วัสดุ และทรัพยากรอื่นๆ ในกระบวนการ 3) กำหนดมาตรการลดปริมาณขยะ รวมถึงการนำขยะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้กลับมาใช้อีกครั้ง 4) คำนึงถึงผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและสังคมที่เกิดจากวัฏจักรชีวิตของสินค้าและบริการนั้นๆ ในกระบวนการจัดซื้อ 5) ดำเนินงานตามหลักการเพื่อสิ่งแวดล้อมและสังคมตลอดช่วงเวลาการจัดงาน ลดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม สร้างความมั่นใจว่ามีการให้บริการที่สามารถเข้าถึงได้โดยผู้เข้าร่วมงานทุกประเภท และคำนึงถึงสวัสดิภาพของผู้เข้าร่วมงานและพนักงาน 6) ดำเนินมาตรการที่จะเกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมต่อชุมชน ให้ส่งผลกระทบทางลบน้อยที่สุด 7) เพิ่มการรับรู้ การให้ข้อมูล และการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง และ 8) จัดทำรายงานที่จะช่วยในการสื่อสาร การวัดผล และการประเมินผลของการจัดงานที่ยั่งยืนนับตั้งแต่ขั้นตอนการริเริ่มกระบวนการจนถึงขั้นตอนการได้มาซึ่งผลลัพธ์ของการจัดงาน

คำสำคัญ: การจัดการของเสีย, ธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ, แนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืน

Received: June 5, 2024, Revised: June 24, 2024, Accepted: June 26, 2024

* Corresponding author

WASTE MANAGEMENT GUIDELINES FOR SUSTAINABILITY OF EVENTS IN HOSPITALITY INDUSTRY

Supanne Sritumma

Faculty of Liberal Arts, North Bangkok University.

E-mail: Supanne.sr@northbkk.ac.th.

Abstract

The hospitality sector is beginning to realize the benefits associated with implementing sustainability initiatives and increasing operational efficiency. To promote the tourism and service industries, such as event organizing businesses, hotels, and other service businesses. The objective is to study the impacts that occur on the environment from organizing events and create guidelines for sustainable event waste management in the service industry, which can be summarized as follows: 1) event management there are three impacts: of waste management for sustainable environment, economy, and society. This shows the use of resources beyond what is necessary for organizing the event, causing a large amount of waste that is difficult to manage. 2) waste management guidelines for organizing events in the service industry to ensure sustainability. is considered an important part that will lead to the 3 Rs process, which are reduce, reuse, and recycle in order to create an important context in the sustainable management of event waste in the service industry for the development of events in adding value for sustainability and stability in the future.

Therefore, the author conducted a study using 8 principles for organizing sustainable events: 1) reduce greenhouse gas emissions from organizing events 2) reduce the use of water, energy, materials, and other resources in the process 3) set measures to reduce the amount of waste including the reuse of unavoidable waste 4) concern the impact on the environment and society that arises from the life cycle of those goods and services in purchasing process 5) operate according to principles for the environment and society throughout the duration of the event, reduce damage to the environment ensuring that services are accessible to all types of exhibitors and consider the welfare of the participants and employees 6) Carry out measures that will benefit the economy, society, and environment of the community. In order to have as little negative impact as possible. 7) increase awareness, information provision, and participation from the main relevant sectors and 8) reports are created to help communicate, measure, and evaluate sustainable events from initiating a process to reaching the results of the process

Keywords: Waste Management, Service Industry Businesses, Sustainable Practices

* Corresponding author

บทนำ (Introduction)

การจัดงานอีเวนต์ในอุตสาหกรรมบริการเป็นธุรกิจบริการที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยอย่างมาก เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโตขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาและลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยก่อให้เกิดการสร้างงานและกระจายรายได้ไปสู่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องทุกภูมิภาคทั่วประเทศ และที่สำคัญการจัดงานในอุตสาหกรรมบริการก่อให้เกิดการส่งเสริมภาพลักษณ์ประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น ปัจจุบันอุตสาหกรรมบริการยังคงเติบโตและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องกระจายการจัดงานไปทั่วประเทศ การมีเทคโนโลยีนวัตกรรมที่ทันสมัยและอาศัยการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้ทันยุคสมัยในการจัดงานจึงทำให้อุตสาหกรรมบริการนั้นเป็นหนึ่งในธุรกิจหลักที่น่าจับตามองทั้งในปัจจุบัน อนาคต รวมถึงในระดับประเทศและนานาชาติ ที่สามารถสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศปีละหลายแสนล้านบาท นับตั้งแต่ปี 2525 ซึ่งรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศมาโดยตลอดและแนวคิดเรื่อง "สีเขียว" หรือ "ยั่งยืน" ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมบริการ กลายเป็นความท้าทายสำหรับธุรกิจที่พยายามตอบสนองผู้บริโภคที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม (Wei et al, 2013; Chen et al., 2009) ด้วยความจริงที่ว่าลูกค้าที่ใช้บริการในการจัดงานอีเวนต์และในธุรกิจบริการต่าง ๆ มีความกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมของอุตสาหกรรมบริการ องค์กรจำนวนมากได้เน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นด้านสิ่งแวดล้อมของตนต่อสาธารณะในฐานะกลยุทธ์ในการสร้างความแตกต่างจากการแข่งขัน

สำหรับประเทศไทยประสบปัญหาในปี 2566 มีสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดมลพิษสิ่งแวดล้อมสำคัญเกิดขึ้นหลายครั้ง ซึ่งส่งผลให้ในปีถัดไปอาจต้องเผชิญกับเรื่องเหล่านี้และจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งสถานการณ์สิ่งแวดล้อมโลก World Economic Forum ปี 2022 ได้ประเมินความเสี่ยงที่ร้ายแรงที่สุดของโลกในอีก 10 ปีข้างหน้า ประกอบด้วยความล้มเหลวของการดำเนินการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความแปรปรวนสภาพอากาศแบบสุดขั้วและการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งในส่วนของประเทศไทยนอกจากจะประสบกับปัญหาข้างต้นแล้วยังมีมลพิษสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ยังคงเป็นปัญหาและส่งผลกระทบต่อเนื่องของเสียจากรายงานประจำปี 2566 ของกองจัดการการของเสียและสารอันตราย กรมควบคุมมลพิษ พบว่าปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์ 9.31 ล้านตัน ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกกำจัดถูกต้อง 10.17 ล้านตัน ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกกำจัดไม่ถูกต้อง 7.47 ล้านตัน จากปัญหาดังกล่าว ประเทศไทยจึงได้จัดทำแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ปี พ.ศ. 2560 – 2580 (ฉบับปรับปรุง) เพื่อวางกรอบการดำเนินงานปรับเปลี่ยนสังคมไทยสู่สังคมที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ คำนึงและสมดุลกับฐานทรัพยากรของประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดการศึกษา เพื่อให้คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ สร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 เนื่องจากปัญหาขยะอาหารเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 2 ขจัดความหิวโหย และเป้าหมายที่ 12 ซึ่งมีเป้าหมายในการสร้างรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในเป้าประสงค์ 12.3 ลดขยะเศษอาหาร (Food Waste) ของโลกลงครึ่งหนึ่งในระดับค้าปลีกและผู้บริโภค และลดการสูญเสียอาหารจากกระบวนการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน (Food chain) รวมถึงการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยวภายในปี พ.ศ. 2573 ในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ นักลงทุน และผู้ประกอบการเริ่มให้ความสำคัญกับการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2563 มีบริษัทจดทะเบียนไทยร้อยละ 20.14 ได้ให้ความร่วมมือในการจัดทำรายงานความยั่งยืนตามความสมัครใจและเปิดเผยข้อมูลในมิติสิ่งแวดล้อม สังคม และบรรษัทภิบาล (Environmental, Social and Governance: ESG) จากที่กล่าวมาข้างต้นปัญหาที่เกิดขึ้นอาจมาจากภาคอุตสาหกรรมต่างๆ รวมถึงภาคอุตสาหกรรมบริการที่จำเป็นต้องมีการแก้ไขกับสถานการณ์ที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพ

สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยในส่วนของภาคอุตสาหกรรมบริการ อาทิ ธุรกิจการจัดงานอีเวนต์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หรือ สสปน. ได้จัดทำ “แนวทางปฏิบัติเบื้องต้นสำหรับการจัดงานอย่างยั่งยืน” เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นให้กับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดงานอีเวนต์ และอุตสาหกรรมบริการ เนื่องจากได้เห็นความสำคัญถึงการจัดการกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดการรวมตัวกันของมนุษย์ย่อมก่อให้เกิดขยะ เศษอาหาร จากงานเลี้ยง ไม่ว่าจะเป็นงานอีเวนต์ขนาดใหญ่ (Public Event) เช่น งานประชุมระดับชาติ สัมมนา หรืองานอีเวนต์ส่วนบุคคล (Private Event) เช่น งานวันเกิด งานแต่งงาน ทั้งนี้ งานจัดเลี้ยงในงานอีเวนต์แต่ละประเภทย่อมมีกระบวนการและรูปแบบจัดการที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเภทงานเลี้ยง จำนวนแขก ผู้ร่วมงาน และสถานที่ให้บริการที่จัดงานเลี้ยง ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการการผลิตอาหารอันเป็นต้นทางที่ก่อให้เกิดขยะอาหารโดยตรง ทั้งนี้สถานที่จัดงานมีส่วนโดยตรงในการรับผิดชอบเรื่องการบริหารจัดการงานขยะที่เกิดขึ้น จากการศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาไปยังมุมมองของผู้ให้บริการสถานที่จัดงาน เนื่องจากมีโครงสร้างและรูปแบบของธุรกิจที่มีโดดเด่นด้านการบริหารจัดการมีความเหมาะสมที่จะศึกษารูปแบบงานจัดเลี้ยง การผลิตอาหาร การบริหารจัดการของวัสดุ และกระบวนการจัดการของเสีย เช่น อาหารที่ถูกทิ้งเป็นขยะ เป็นต้น ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการจัดการของเสีย เพื่อเป็นแนวทางการจัดการให้แก่ธุรกิจอีเวนต์และธุรกิจบริการอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมตามหลักการของพัฒนารวมถึงแนวทางการจัดการของเสียจากการจัดงานอีเวนต์เพื่อให้เกิดการจัดงานที่ยั่งยืนในธุรกิจบริการต่าง ๆ ต่อไป (Kim & Han, 2010)

ดังนั้นจึงเป็นแนวทางการสร้างการจัดการของเสียสำหรับธุรกิจอีเวนต์ให้เกิดความยั่งยืน และเกิดรูปแบบการจัดงานเชิงสร้างสรรค์ และให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคม ที่คำนึงถึงทรัพยากรของการจัดงานให้เกิดความยั่งยืนมากที่สุด รวมถึงเป็นการต่อยอดให้เกิดเป็นผลที่ทำให้ธุรกิจต่าง ๆ ทราบถึงผลกระทบและช่วยด้านการบริหารจัดการสำหรับของเสียจากรูปแบบต่าง ๆ ของการจัดงานในการลดปริมาณของเสียอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objective of the Research)

1. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากงานอีเวนต์ต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการของเสียสำหรับการจัดงานอีเวนต์ในอุตสาหกรรมบริการอย่างยั่งยืน

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. แนวทางการจัดการผลกระทบที่เกิดขึ้นจากของเสียต่อการจัดงานอีเวนต์ในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ

ในส่วนรูปแบบการจัดงานอีเวนต์ในงานบริการที่เชื่อมโยงต่ออุตสาหกรรมบริการในภาพรวม ในส่วนข้อมูลเบื้องต้นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานธุรกิจอุตสาหกรรมบริการแต่ละประเภท เพื่อเป็นการเริ่มตระหนักถึงผลกระทบจากสถานการณ์การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างสิ้นเปลือง การสร้างมลภาวะให้เกิดขึ้น การใช้พลังงานในปริมาณมาก การใช้น้ำสะอาด การสร้างก๊าซเรือนกระจก การสร้างความเดือดร้อนให้กับชุมชนหรือสังคม การสร้างผลกระทบด้านสุขภาพและความปลอดภัย การส่งผล การสร้างให้เกิดขยะ และอื่นๆ อีกมากมาย เพื่อเศษวัสดุที่เกิดจากการประดิษฐ์ตกแต่งให้คงเหลือน้อยที่สุดจากการใช้ หรือการสร้างจิตสำนึก ศิริเดช โทณวนิก (2561) ได้กล่าวถึง ปริมาณการผลิตขยะจากอาหารของโรงแรม 5 ดาว ที่มีห้องประชุมหรือบอลรูมขนาดใหญ่ และห้องอาหารอีก 4 - 5 ร้าน ปัจจุบันอยู่ที่ประมาณ 400 -500 กิโลกรัม ต่อวัน ต่อโรงแรม “เนื่องจากไทยเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งมีจำนวนมากถึง 35 - 37 ล้านคนต่อปี เมื่อประชากรจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางมาบ้านเราแน่นอนว่าย่อมเกิดการสร้าง Food Waste จำนวนมากในบ้านเราด้วย” ดังนั้น

สิ่งสำคัญที่โรงแรมสามารถทำได้ คือ การกำหนดนโยบายเพื่อให้ผู้บริหารและพนักงานระดับปฏิบัติการนำไปใช้ ตั้งแต่ขั้นตอนการทำงานที่ต้องใส่ใจและลงรายละเอียดว่าอาหารเหลือที่มีอยู่นั้น เราสามารถนำไปทำอะไรต่อได้บ้าง เช่น โรงแรมศิวาเทล กรุงเทพฯ โรงแรมกลางเมืองย่านเพลินจิต ที่ใส่ใจในการรับผิดชอบต่อสังคม และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีจุดยืนในการเป็นโรงแรมแห่งความสุขอย่างสมดุล เน้นในเรื่องคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ และเรียนรู้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและนำมาปรับใช้ อาทิ เครื่องใช้ในห้องพักเป็นผลิตภัณฑ์จากชุมชนนำมารวมกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม คัดสรรอาหารออร์แกนิกและปราศจากสารเคมี เพื่อรังสรรค์อาหารรสเลิศ จัดบุธในโรงแรมเพื่อส่งเสริมรายได้ให้ชุมชน การจัดการกับขยะอาหารในโรงแรม นำไปสู่การต่อยอด ใส่ใจความสุขของพนักงาน เพื่อเป็นพลังในการส่งต่อความสุขไปยังลูกค้าผ่านการบริการ หรือนำไปใช้ประโยชน์ในโครงการด้าน CSR ต่อไป “เรื่องความยั่งยืนถือเป็นสิ่งที่เราต้องทำและเอามาใส่ในโปรแกรมการทำงานในทุก ๆ วันของโรงแรม” เพราะนอกจากจะช่วยลดต้นทุนของโรงแรมแล้ว ยังช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมได้มาก

ดังนั้น แนวทางการจัดการผลกระทบที่เกิดขึ้นจะเป็นการสะท้อนการแก้ไขปัญหาที่ไม่ใช่แค่ในระยะสั้นแต่สามารถนำไปต่อยอดและเพิ่มมูลค่าในระยะยาวให้แก่ธุรกิจได้ และธุรกิจการจัดงานอีเวนต์จะต้องตระหนักถึงขยะจากวัสดุ ขยะจากอาหารที่ต้องทิ้งภายหลังการจัดงานต่าง ๆ ขยะจากสิ่งปฏิกูล คุณภาพอากาศ เสียง และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ด้วยเหตุผลนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องจากการจัดงานต้องบริหารจัดการเพื่อเป็นการลดปริมาณวัตถุดิบและจัดการกับของเสียที่ไม่จำเป็น และแก้ไขปัญหาเหล่านี้ควบคู่ไปกับการรับมือ เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบวงกว้างในอนาคต

2. แนวคิดเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

แนวคิดการจัดการที่ประสบความสำเร็จที่ก่อให้เกิดสภาพที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) ได้เข้ามามีบทบาทในกระแสการพัฒนาของทั่วโลก นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา โดยองค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ได้ลงนาม Agenda 21 ในงานประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา หรือที่เรียกว่า การประชุมเอิร์ธซัมมิต (Earth Summit) ที่เมืองริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล เป็นผลทำให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต่างมีพันธะสัญญาในการหาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาประเทศให้มุ่งไปสู่ความยั่งยืน สำหรับประเทศไทยนั้น ได้นำแนวคิดด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนมาใช้ในการวางแผนพัฒนาประเทศอย่างสมดุล ทั้งในด้านคน สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

Boonlert (2014) ได้กล่าวถึง การพัฒนาที่ยั่งยืนว่าการพัฒนาที่สนับสนุนค่านิยมให้มีมาตรฐานการบริโภคทรัพยากรอย่างไม่ฟุ่มเฟือย อยู่ในขีดความสามารถของระบบนิเวศจะรองรับได้ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสนองความต้องการในปัจจุบันและผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลักเพื่อมีทรัพยากรที่ดีสู่รุ่นต่อรุ่น ดังนั้นทิศทางการพัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนเพื่อสังคมที่เหมาะสมกับบริบทของสถานที่และสังคมไทยให้เกิดการพัฒนาในระยะยาว การเข้าถึงทรัพยากรและโอกาสของคนในสังคมที่ต้องการความเท่าเทียมกัน สิทธิมนุษยชนและผลประโยชน์อื่น ๆ เช่น อาหาร สาธารณสุข การศึกษา ที่อยู่อาศัยและโอกาสในการพัฒนาตนเอง ความเป็นธรรมในสังคมเพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาผลิตภาพให้เกิดความสมส่วนและเท่าเทียม ซึ่งต่อมาในปี ค.ศ. 2015 ทางองค์การสหประชาชาติ (UN) ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาของโลก เพื่อให้ประชาคมโลกได้นำไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จ เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ภายในปี ค.ศ. 2030 โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือ SDGs มีทั้งหมด 17 เป้าหมาย พัฒนาจากฐานคิดแห่งความเชื่อมโยงระหว่าง 3 มิติ ได้แก่ การพัฒนาเศรษฐกิจ การมีส่วนร่วมของสังคม และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ดังนี้ ตามภาพที่ 1 โดยแบ่งได้ ดังนี้

ภาพที่ 1 : Sustainable Development Goals: SDGs 17 ข้อ (2015)

การพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อเป็นการพัฒนาอย่างมั่นคงและดำรงอยู่อย่างยั่งยืนทั้งสามมิติ คือ สิ่งแวดล้อม สังคมและเศรษฐกิจ จากประสบปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบัน เช่น ภัยพิบัติที่เกิดจากภาวะโลกร้อนและภูมิอากาศที่ผิดปกติอย่างรุนแรง การลดลงของทรัพยากรธรรมชาติ ความยากจน ความไม่เท่าเทียม และความขัดแย้งต่างๆ หากปัญหาเหล่านี้เพิ่มขึ้นในสังคม ไม่เพียงแต่จะเกิดผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ ยังจะส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิตของผู้คนอาจเกิดความเสี่ยงที่ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ ดังนั้นประเทศทั่วโลกจึงจำเป็นต้องร่วมมือกัน รวมถึงภาคธุรกิจต่างๆ จำเป็นต้องแสดงความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม โดยการแก้ไขปัญหาต่างๆ และสร้างสังคมที่ยั่งยืนขึ้น

เป้าหมายที่จะจัดการทั้งหมด 17 ข้อ สะท้อน 3 เสาหลักของมิติความยั่งยืน (Three Pillars of Sustainability) คือ มิติสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม บวกกับอีก 2 มิติคือ มิติสันติภาพและสถาบัน และมิติเรื่องหุ้นส่วนการพัฒนา ที่เป็นตัวเชื่อมทุกมิติของความยั่งยืนไว้ด้วยกัน รวมเป็น 5 มิติ ดังนี้

People (มิติสังคม) ครอบคลุมเป้าหมายที่ 1 2 3 4 และ 5

Prosperity (มิติเศรษฐกิจ) ครอบคลุมเป้าหมายที่ 7 8 9 10 และ 11

Planet (มิติสิ่งแวดล้อม) ครอบคลุมเป้าหมายที่ 6 12 13 14 และ 15

Peace (มิติสันติภาพและสถาบัน) ครอบคลุมเป้าหมายที่ 16

Partnership (มิติหุ้นส่วนการพัฒนา) ครอบคลุมเป้าหมายที่ 17

การขับเคลื่อนของหน่วยงานทุกภาคส่วน ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐและเอกชนทุกต่างเป็นฟันเฟืองสำคัญ ที่จะช่วยกันขับเคลื่อนให้การพัฒนาโลกใบนี้ไปสู่เป้าหมายที่ยั่งยืน โดยเศรษฐกิจจะเจริญเติบโตอย่างมั่นคง ผู้คนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สังคมดำเนินต่อไปได้อย่างสันติสุข และที่สำคัญคือทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมจะต้องไม่ถูกทำลาย โดยแก่นแท้ของการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นคือ การพัฒนาที่จะไม่ทอดทิ้งใครไว้ข้างหลัง (Leave No One Behind)

3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดงานอีเวนต์

วัชรกร มยุรี และเกติศิริ เจริญวิศาล (2563) ได้กล่าวถึง การจัดงานอีเวนต์ สถานที่จัดงาน คือ องค์ประกอบสำคัญในการจัดงาน เนื่องจากสถานที่ต้องมีความสามารถในการรองรับการจัดงานและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่งานอีเวนต์ส่วนบุคคล (Private Event) เช่น งานวันเกิด งานแต่งงาน งานเลี้ยง องค์กร รวมถึงงานอีเวนต์ขนาดใหญ่ (Public Event) เช่น งานประชุมระดับชาติ งานแสดงสินค้าต่าง ๆ สถานที่จัดงานจึงแบ่งได้ 3 ประเภท คือ ศูนย์ประชุม โรงแรมและรีสอร์ท และสถานที่จัดงาน รูปแบบอื่น เช่น สวนสาธารณะ สนามกีฬา เป็นต้น

สมาคมผู้จัดประชุมอาชีพนานาชาติ (IAPCO) ได้กล่าวถึง อุตสาหกรรมไมซ์ หมายถึง การจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมนานาชาติ และการจัดแสดงสินค้านานาชาติ ที่สามารถจำแนกได้หลากหลายแบบแตกต่างกันไปโดยขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่เลือกใช้ในการจำแนกซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งขนาดของงาน ผู้จัดงาน เนื้อหาของงาน ความซับซ้อน หรือวัตถุประสงค์ในการจัดงาน ซึ่งจำแนกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1) **การจัดประชุม M = Meetings** คือ การประชุมสัมมนาระดับองค์กร หรือศึกษาดูงานทั้งระดับกลุ่มบุคคลมาจากองค์กรเดียวกันหรือต่างองค์กร โดยจะเป็นการประชุมเฉพาะกิจหรือมีการวางแผนล่วงหน้า เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือข่าวสาร ตัวอย่างเช่น การประชุม สามัญประจำปี ประชุมคณะกรรมการ ฯลฯ การจัดงานทางการตลาดประเภทนี้สามารถจัดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าหรือไม่มีวัตถุประสงค์ทางการค้าก็ได้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้จัดงาน

2) **การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล I = Incentives** คือ การให้รางวัลหรือตอบแทนเป็นรางวัลสำหรับความสำเร็จหรือผลงาน การจัดการเดินทางเพื่อเป็นรางวัลแก่พนักงานหรือบุคคลที่ปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมายขององค์กร ถึงแม้กิจกรรมพิเศษนี้เป็นการจัดงานเพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของคนเพียงหนึ่งคนหรือเพียงกลุ่มหนึ่ง แต่ขนาดของงานนั้นอาจมีขนาดที่แตกต่างกันออกไป

3) **การจัดประชุมนานาชาติ C = Conventions** คือ การประชุมสมาคมวิชาชีพของสมาคมวิชาชีพเดียวกันหรือแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นการจัดประชุมระดับประเทศ ระดับภูมิภาคไปจนถึงระดับนานาชาติ จัดโดยองค์กรสมาคมระดับชาติหรือรัฐบาล เป็นการประชุมที่ออกแบบมาสำหรับ การอภิปราย หาข้อเท็จจริง การแก้ปัญหา และการให้คำปรึกษา

4) **การจัดแสดงสินค้านานาชาติ E = Exhibitions** คือ การจัดงานแสดงสินค้าเพื่อกลุ่มเป้าหมายแต่ละอุตสาหกรรมและธุรกิจ โดยอาจจะเป็นการแสดงสินค้านี้ระหว่างคนทำธุรกิจด้วยกัน (Business – to – Business (B2B)) หรือเปิดให้คนทั่วไปสามารถเข้าร่วมได้ (Business – to – Consumer (B2C)) โดยมีการจัดงานแสดงสินค้านี้ระหว่างผู้ประกอบการ ผู้บริโภค และผู้ประกอบการที่ควบคู่ไปกับผู้บริโภคการนำเสนอสินค้าหรือบริการให้กับกลุ่มเป้าหมาย ที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการขายหรือการสร้างการรับรู้

4. แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ

อุตสาหกรรมบริการมีความสัมพันธ์กับเศรษฐกิจ รวมถึงการสร้างรายได้ให้กับองค์กรเป็นอย่างมาก ซึ่งธุรกิจอุตสาหกรรมบริการเป็นการให้บริการเพื่อให้ลูกค้าเกิดความประทับใจในบริการนั้น ๆ เช่น ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจอุตสาหกรรมไมซ์ เป็นต้น และธุรกิจอุตสาหกรรมบริการมีลักษณะเฉพาะ คือ เป็นการกระทำเป็นกระบวนการกิจกรรมจึงไม่มีตัวตน แตกต่างจากสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีรูปร่าง มีตัวตนชัดเจน และความไม่มีตัวตนของบริการ ทำให้ไม่สามารถสัมผัสและแตะต้องได้ ความแยกจากกันไม่ได้ (Inseparable) กิจกรรมบริการ ดำเนินไปในขณะส่งมอบบริการนั้นแก่ผู้ซื้อหรือผู้ใช้บริการในเวลาเดียวกัน ไม่อาจแยกบริการจากผู้ให้บริการได้ ไม่ว่าผู้ให้บริการนั้นจะเป็นคนหรือเครื่องจักร และต้องให้บริการรายคน จนเสร็จกระบวนการนั้น ทำให้การบริการมีข้อจำกัดเรื่องเวลา แต่การบริการวัดระดับ

ความคุณภาพความพึงพอใจ ดังนั้นธุรกิจอุตสาหกรรมบริการจึงต้องตระหนักถึงผลเสียกับเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม เช่น ปริมาณอาหารถูกทิ้งจำนวนมาก ขยะจากการจัดงาน อากาศ เสีย เป็นต้น โดยต้องบูรณาการของเหลือมาแปรรูปให้เกิดเป็นผลประโยชน์ต่อยอดเป็นมูลค่า สร้างรายได้ให้กับองค์กรด้านการจัดการอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาการจัดงานอีเวนต์อย่างยั่งยืน โดยการผลักดันให้มีการลดปริมาณจัดการขยะหรือของที่เหลือใช้จากการจัดงานที่ถูกทิ้งให้มีปริมาณที่น้อยลง โดยการนำหลัก 3Rs มาประยุกต์ใช้ด้วย คือ ลดปริมาณสิ่งที่ไม่จำเป็นในการใช้ ใช้แล้วนำกลับมาใช้ซ้ำ สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ และร่วมกันแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้น โดยมีแนวทางในการจัดการให้มีประสิทธิภาพ 5 ประการ คือ 1. จัดเก็บอุปกรณ์ ขยะ ให้หมดไม่ให้คงค้าง 2. มีการวางแผน จัดเตรียมสิ่งที่ใช้ในการจัดงาน รวมถึงอาหารและเครื่องดื่มให้เพียงพอจนไม่เหลือมากจนเกินไปกับที่ลูกค้าต้องการ 3. ลดปริมาณสิ่งประดิษฐ์ตกแต่งสถานที่หรือสามารถนำมารีไซเคิล 4. ตรวจสอบปริมาณของเหลือใช้ที่คงค้างอยู่ในสายการผลิตให้มีคุณค่า 5. สร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจไม่ให้เหลือเป็นขยะ (กวีนิพนธ์ เรื่องเอี่ยม และคณะ, 2562)

สรุปผลการศึกษาและอภิปรายผล (Study Conclusions and Discussion)

1. ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากของเสียในการจัดงานในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ

จากการวิเคราะห์ในด้านของผลกระทบที่เกิดขึ้นจากของเสียในการจัดงานในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการ ซึ่งผู้เขียนได้วิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการจัดงานอีเวนต์ส่วนบุคคล (Private Event) เช่น งานวันเกิด งานแต่งงาน งานเลี้ยงองค์กร รวมถึงงานอีเวนต์ขนาดใหญ่ (Public Event) เช่น งานประชุมระดับชาติ งานแสดงสินค้าต่าง ๆ ซึ่งสามารถแบ่งองค์ประกอบได้ เป็น 4 ด้าน คือ การจัดงานด้านการจัดประชุม M = Meetings การจัดงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล I = Incentives การจัดงานด้านการจัดประชุมนานาชาติ C = Conventions และการจัดงานด้านการจัดแสดงสินค้านานาชาติ E = Exhibitions ซึ่งจะก่อให้เกิดผลกระทบ 3 ประเด็น คือ ผลกระทบเชิงเศรษฐกิจ ผลกระทบเชิงสิ่งแวดล้อม และผลกระทบด้านสังคม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ผลกระทบเชิงเศรษฐกิจ การที่มีของเสียจากการจัดงานอีเวนต์ในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการเป็นจำนวนมากแสดงให้เห็นถึงการลงทุนหรือใช้วัตถุดิบที่เกินความจำเป็นหรือไร้ประโยชน์ในเชิงคุณค่าทางเศรษฐกิจส่งผลต่อการคำนวณค่า GDP ของประเทศเนื่องจากการใช้สินค้า ผลิตภัณฑ์ หรือบริการจากชุมชนหรือผู้ประกอบการในพื้นที่ เช่น การซื้อวัตถุดิบจากชุมชนหรือผู้ประกอบการในพื้นที่ การขนส่งและต้นทุนสินค้า และผลิตภัณฑ์ของชุมชนอาจเกิดขยะ เศษอาหาร สิ่งปฏิกูล และวัสดุต่าง ๆ ที่ผลิตนั้นจะถูกนำไปให้มนุษย์หรือลูกค้านำไปใช้บริโภคที่ดีขึ้น กลับถูกนำไปทิ้งอย่างไม่มีค่า ซึ่งถ้าหากทุกคนสามารถลดอัตราของเสียต่าง ๆ ที่ถูกทิ้งลงและอุปกรณ์ให้เหลือน้อยลงจากการที่รายจ่ายเพิ่มมากขึ้นอาจจะเป็นผลทำให้เกิดรายจ่ายที่น้อยลงในด้านของการจัดงานแล้ว จะส่งผลต่อปริมาณอุปกรณ์ วัตถุดิบต่าง ๆ การจัดงานจำนวนที่มากขึ้นไม่ส่งผลต่อการขาดแคลนวัตถุดิบ และทำให้สินค้าในราคาตลาดย่อมมีราคาที่ถูกลง ทั้งนี้จะสามารถให้ผู้บริโภคบางรายที่ไม่มีโอกาสในการจัดงานมีโอกาสในการบริโภคเพิ่มมากขึ้นได้อีกทางหนึ่งด้วย

ประเด็นที่ 2 ผลกระทบเชิงสิ่งแวดล้อม การกำจัดของเสียที่เกิดจากความไม่ต้องการของการจัดงานอีเวนต์จึงเป็นเหตุสำคัญที่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เนื่องจากของเสียที่ถูกทิ้งส่วนใหญ่มักจะนำไปฝังกลบ ก่อให้เกิดก๊าซมีเทน ก๊าซเรือนกระจก ที่จะส่งผลให้เกิดสภาวะเรือนกระจกที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งนี้เมื่อการใช้ทรัพยากรไม่มีความรับผิดชอบ เช่น ไม่ลดการใช้น้ำ ไม่ลดการใช้พลังงาน ไม่ลดปริมาณขยะ การไม่รีไซเคิลขยะ การไม่ป้องกันมลพิษ (น้ำเสีย อากาศเสีย) ผลกระทบด้านเสียง เป็นต้น เป็นผลที่ทำให้สูญเสียทรัพยากรธรรมชาติหลายด้าน

ประเด็นที่ 3 ผลกระทบเชิงสังคม การไม่ส่งเสริมความยั่งยืนในการจัดงานร่วมกับห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) และชุมชน เช่น การจัดการผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และเศรษฐกิจ การไม่ส่งเสริมให้มีการกำกับดูแลกิจการที่ดี ตลอดจนอายุขัยของสินค้าและบริการ ซึ่งครอบคลุมถึงผู้ประกอบการ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดงานและชุมชน

ดังนั้น ถ้าผลกระทบเหล่านี้มีการจัดการให้มีจำนวนปริมาณที่น้อยลงก็จะส่งผลให้มีพื้นที่สิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น และปริมาณการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมีประโยชน์ต่อแนวทางการจัดการของเสียต่อการจัดงานในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการอย่างยั่งยืน

2. แนวทางการจัดการของเสียต่อการจัดงานในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการอย่างยั่งยืน

จากปัญหาที่เกิดขึ้นกับของเสีย อาทิ พลังงาน ปริมาณขยะ ไรโซเคิลขยะ มลพิษ (น้ำเสีย อากาศเสีย) เสียมีปริมาณมากทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในด้านของเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยทางภาครัฐและภาคเอกชนต่างมีแนวทางในการจัดการกับของเสียที่ถูกทิ้งจากการจัดงาน โดยแนวโน้มของโลกให้ความสำคัญกับการดำเนินธุรกิจที่ห่วงใยสังคม สิ่งแวดล้อมและสร้างผลกำไรสูงสุดให้แก่ธุรกิจ ซึ่งอุตสาหกรรมการจัดงานเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมบริการที่ให้ความสนใจต่อแนวโน้มดังกล่าวเป็นอย่างมาก

สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) (สสปน.) (2561) เล็งเห็นความสำคัญในการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการ เกี่ยวกับนโยบายด้านการสร้างความยั่งยืนในการจัดงานสำหรับอุตสาหกรรมบริการ เพื่อรองรับการแข่งขันที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกวัน โดย สสปน. ได้ดำเนินการยกร่างแผนแม่บทด้านการจัดการอุตสาหกรรมไมซ์ (การจัดงาน) อย่างยั่งยืน ระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ. 2559-2563) โดยมีมุ่งหมายให้ประเทศไทยก้าวสู่ความเป็นเมืองแห่งอุตสาหกรรมไมซ์ (การจัดงาน) อย่างยั่งยืนชั้นนำของโลกด้วยนโยบายด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการตามแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ซึ่งแผนแม่บทนี้ดำเนินการสอดคล้องกับแผนแม่บทอุตสาหกรรมบริการของประเทศไทย ด้วยการกำหนดกลยุทธ์ การพัฒนารูปแบบของแผนการดำเนินงาน และกิจกรรมที่มุ่งการใช้ทรัพยากรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบกับการกำหนดแผนส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจการจัดงานให้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และแนวทางที่ชัดเจนในการจัดงานอย่างยั่งยืน นำไปสู่ความร่วมมือในการพัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กรของผู้ประกอบการเอง สร้างผลกำไร และรวมทั้งการสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยกำหนดนโยบายด้านการจัดการอย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงผลกระทบทั้งด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ อย่างน้อยด้านละ 1 รายการ โดยมีทางเลือกจาก ด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ด้านสิ่งแวดล้อม

- การใช้ทรัพยากรอย่างมีความรับผิดชอบต่อ เช่น การลดการใช้น้ำ และการลดการใช้พลังงาน เป็นต้น
- การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การลดปริมาณขยะ การรีไซเคิลขยะ การป้องกันมลพิษ (น้ำเสีย อากาศเสีย) เป็นต้น
- การลดผลกระทบเชิงลบจากการจัดงาน เช่น การลดผลกระทบด้านเสียง การลดผลกระทบที่จะก่อให้เกิดการจราจรติดขัด เป็นต้น
- การลดมลภาวะที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) เช่น การลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การลดปริมาณการใช้โฟม เป็นต้น
- การปกป้อง และการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การลดการใช้วัสดุจากไม้ การปลูกป่า เป็นต้น

2. ด้านสังคม

- การสร้างโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้ เช่น เปิดสถานประกอบการ ให้เป็นแหล่งการเรียนรู้แก่เยาวชน/นักเรียน/นักศึกษา

- การส่งเสริมอาชีพอนามัยและความปลอดภัยของบุคลากร (Health and Safety) กำหนดให้มีการควบคุมการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความปลอดภัย การป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงาน กำหนดมาตรการดูแล ทางด้านเทคนิคอื่นๆ ที่เหมาะสมกับลักษณะงาน เพื่อลดความเสี่ยงที่อาจ เกิดขึ้นจากการทำงาน และไม่ให้เกิดการหยุดชะงักในการทำงาน

- การส่งเสริมความยั่งยืนในการจัดงานร่วมกับห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) และชุมชน เช่น การจัดการผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และเศรษฐกิจ การส่งเสริมให้มีการกำกับดูแล กิจกรรมที่ดี ตลอดอายุขัยของสินค้าและบริการ ซึ่งครอบคลุมถึง ผู้ประกอบการ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดงาน และชุมชน

- การส่งเสริมการดำเนินงานของผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) อย่างมีจริยธรรม เช่น การดำเนินกิจกรรมต่อต้านการทุจริต การส่งเสริมจริยธรรมในการประกอบธุรกิจ เช่น การไม่ใช้และไม่สนับสนุนสินค้า ละเมิดลิขสิทธิ์ การไม่รับอามิสสินจ้าง การดำเนินธุรกิจแบบมีธรรมาภิบาล

3. ด้านเศรษฐกิจ

- การสร้างงาน เช่น การสร้างอาชีพให้แก่คนในชุมชน เพื่อให้คนในชุมชนมีรายได้และกระตุ้นเศรษฐกิจในชุมชนทั้งผลิตภัณฑ์ที่ประดิษฐ์ขึ้น หรือการนำมาแปรรูปในรูปแบบต่าง ๆ ได้

- การจัดซื้อจัดจ้างสีเขียว (Green Procurement) เช่น การซื้อสินค้าหรือ บริการที่ได้รับการรับรองว่าเป็นผลิตภัณฑ์สีเขียว หรือบริการสีเขียว

- การใช้สินค้า ผลิตภัณฑ์ หรือบริการจากชุมชนหรือผู้ประกอบการในพื้นที่ เช่น การซื้อวัตถุดิบจากชุมชนหรือผู้ประกอบการในพื้นที่ เพื่อเป็นการลดค่าขนส่งและต้นทุนสินค้า และยังเป็น การสนับสนุนผลิตภัณฑ์ของชุมชน

- การสร้างคุณค่าให้ชุมชน เช่น การสร้างชื่อ อัตลักษณ์ของชุมชนให้เป็นที่ รู้จักแก่สาธารณะ เพื่อสร้างรายได้จากการจำหน่ายสินค้าและบริการจาก ชุมชน

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี (2559) โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ปี พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559 ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน มีการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์ความมั่นคงทางอาหารเพื่อผลักดันให้มีการจัดการขยะหรืออาหารที่ถูกทิ้งมีปริมาณที่น้อยลง ซึ่งเป็นการจัดการให้เกิดความร่วมมือ วางแผน และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการช่วยลดปริมาณบางส่วน อาทิ อาหารที่เหลือจากการจัดกิจกรรมหรือการจัดงานนำมาแปรรูปโดยไม่ทิ้งขยะ โดยนำหลัก 3 Rs มาประยุกต์ใช้ด้วย คือ ใช้ในสิ่งที่จำเป็นหรือลดการใช้ การนำกลับมาใช้ซ้ำ การนำไปแปรรูปใหม่และสามารถก่อให้เกิดมูลค่าได้ แต่อีกกรณีหนึ่ง คือการลดที่ต้นเหตุเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงผู้บริโภค โดยการจัดการขยะจากอาหารในการจัดงานเป็นอีกหนึ่งส่วนที่สำคัญที่สามารถผลักดันให้มีการจัดการ วางแผน เพื่อรองรับปัญหาพร้อมการแก้ไขให้เกิดความยั่งยืน โดยผู้เขียนได้มีแนวทางการจัดการของเสียจากงานอีเวนต์เพื่อความยั่งยืนในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการให้มีประสิทธิภาพ 5 ประการ คือ 1. จัดเก็บขยะ ให้หมดไม่ให้เกิดค้าง 2. มีการวางแผน จัดเตรียมสิ่งที่ใช้ในการจัดงาน รวมถึงอาหารและเครื่องดื่มให้เพียงพอจนไม่เหลือมากจนเกินไปกับที่ลูกค้าต้องการ 3. ลดปริมาณสิ่งประดิษฐ์ตกแต่งหรือสามารถนำมาแปรรูป 4. ตรวจสอบปริมาณของเหลือใช้ที่คงค้างอยู่ในสายการผลิตให้มีคุณค่า 5. สร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจไม่ให้เกิดเป็นขยะ ด้วยเหตุผลนี้จึงสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations, 2016) ในข้อที่ 2 ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการ ส่งเสริม

เกษตรกรรมที่ยั่งยืน โดยเมื่อปริมาณอาหารที่เหลือและเพียงพอโดยไม่มีการทิ้งของเสียหรืออาหารที่ถูกทิ้งมากเกินไป เป็นผลทำให้เกิดหลักประกันที่ทุกคนสามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย และเพียงพอต่อความต้องการได้ ดังนั้นเมื่อกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมบริการจะต้องเน้นย้ำต่อบุคลากรในสายงานที่ปฏิบัติงานที่มีผลต่อภาคการผลิตอาหารให้มีการบูรณาการของที่เหลือนำมาแปรรูป การเก็บ ตลอดจนกระบวนการย่อยเศษอาหาร เพื่อให้เกิดเป็นผลประโยชน์ให้เกิดคุณค่าและต่อยอดเป็นมูลค่าในการสร้างรายได้ให้กับองค์กรต่างๆ ได้อีกทางหนึ่ง ด้วยเหตุผลนี้ปัญหาด้านการจัดการอาหารที่ถูกทิ้งจะได้มีกระบวนการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการแก้ไขและพัฒนาให้ต่อยอดจากการจัดงานกิจกรรมพิเศษทางการตลาดในภาคอุตสาหกรรมบริการอย่างยั่งยืนและมีเสถียรภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ (Suggestions)

1. ด้วยความพร้อมของการจัดการของเสียจากงานอีเวนต์เพื่อความยั่งยืนในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการในปัจจุบัน ยังต้องอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ในการจัดการให้เกิดภาพลักษณ์ของความยั่งยืนที่เข้ามาจับกับภาพและลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว แต่ทั้งนี้ การแก้ไขปัญหาในระยะยาวควรมีกฎ ระเบียบและนโยบายที่ทำให้ทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ และปฏิบัติไปในทิศทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้นเพื่อส่งผลให้ในอนาคตประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีควบคู่กับการมีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์และยั่งยืน ผลการวิเคราะห์จากงานชิ้นนี้จะเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เกิดการจัดการจากงานอีเวนต์หรือในธุรกิจอุตสาหกรรมบริการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. หน่วยงานภาครัฐควรมีกำหนดและมีมาตรการในการรองรับของเสียจากการจัดกิจกรรมกิจกรรมต่างๆ ในภาคอุตสาหกรรมบริการไปใช้ประโยชน์ให้เกิดมูลค่าแก่ประเทศ หรือจัดทำแผนระยะยาวที่เป็นการลดผลกระทบที่เกิดขึ้นให้เห็นเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น อาทิ ขยะอินทรีย์ (ขยะอาหาร) ของเสียอันตรายจากการจัดงาน ขยะรีไซเคิล และขยะทั่วไป จัดทำแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ดำเนินการขับเคลื่อนรูปแบบการจัดการของเสียที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กวีรัตน์ เรืองเอี่ยม, อรทัย ทองนพคุณ และอดิเทพ กำแพงเสรี. (2562). แนวทางการจัดการ อาหารที่ถูกทิ้ง (Food Waste) จากการจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อความยั่งยืนของธุรกิจ อุตสาหกรรมบริการ. *Dusit Thani College Journal*, 13(3), 546–557.
- ศิริเดช โทณวนิก (2561). *บันดูลิตครบมิตความยั่งยืน*. สืบค้นเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2561, สืบค้นจาก <https://forbesthailand.com>
- สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) (สสปน.) (2561). *ทิศทางกลยุทธ์ไมซ์ไทย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561*. สำนักพิมพ์: สำนักงานส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานয়รัฐมนตรี (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙*. สืบค้นเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2559 จาก https://www.nesdc.go.th/download/article/article_20160323112431.pdf
- Boonlert, W. (2014). Factors affecting students' intentions to study at universities adopting the “student-as-customer” concept *International Journal of Educational Management*, 28(6), 676-693.

- Chen, C., Chen, Y., & Hou, J. H. (2009). CiteSpace II: Recognition and Visualization of New Trends and New Dynamics in Scientific Literature. *Journal of the China Society for Scientific and Technical Information*, 28, 401-421.
- Kim, Y. & Han, H. (2010) Intention to Pay Conventional-Hotel Prices at a Green Hotel—A Modification of the Theory of Planned Behavior. *Journal of Sustainable Tourism*, 18, 997-1014. Retrieved from <https://doi.org/10.1080/09669582.2010.490300>
- United Nations (2016). *The Sustainable Development Agenda*. Sustainable Development Goals. Retrieved from <https://www.un.org/sustainabledevelopment/development-agenda-retired/>
- Wei, Y., Zhang, Y.J., & Cai, Y. (2013). Growth or longevity: the TOR's decision on lifespan regulation. *Biogerontology*, 14(4), 353-63.